

Сергій Миколин

ЧИСТОТА ДУХА

2021

ЧИСТОТА ДУХА

Спостереження за таємничістю гір, лісу, водного плеса, чи безмежного поля, яке наповнює іноді нас відчуттями нашої причетності й бачення невидимого живого руху - таке відчуття, що як би зустрілися з кимось живим. Це і є прояв потоків енергії, прояв Бога, Божественних енергій, Божественної краси, Любові, Доброти, Таємничості в будь чому: у людині, тварині, рибі, дереві, травинці, горі; і взагалі у великих тілах, або дріб'язкових речах є по силі Духу і він знає доцільність цих проявів. Ми іноді це бачимо, чуємо, відчуваємо, а якщо і нам довелося бути споглядальником, то ми вже ніколи не забудемо цих відчуттів і знаймо, що ця чистота душі нашої дає знак для продовження розмови з Суцим, з всесвітнім Духом.

З книги «ДУХОВНІСТЬ ЛЮДИНИ»

ДУХ СВЯТИЙ

Дух світлий і чистий,
дозволь батькам
і родині всій
прихилитися усім
умом, тілом і душею
до істини Твоїї,
пізнавши болі, зло,
яке у нас зросло,
щоб ми зуміли
доброю і любов'ю
ще у житті цім
очиститися від них.

МОВЧАННЯ

Знання про зло своє,
як і знання про злочин інших
свідчить про співучасть,
та іще коли мовчимо про них,
то це досить подібне
ніби ми ховаємо бомбу у вогні,
яка нагріється і вибухне.

Тому так значимо для планети
і для всього суспільства –
знати і мовчати, чим
іще більше негативу збирати.

Тому ми у цьому вірші
і просимо вас друзі:
узріймо небезпеку у цьому
і активно шукаймо вихід.

Бо наплодилося негативу стільки,
що Земля може зійти з орбіти,
а носіїв його все більшає
у зневірених і байдужих,
у гордих, брехунах і злих,
бо вони енергетично всі
варяться в одному чавуні.

Ось чому неодноразово ми
так нав'язливо і «не по темі»
просили і просимо завжди:
єднаймося на любові і доброті,
бо тільки ці якості здатні
всьому негативу протистояти.

То візьмімося усі за руки,
то візьмімося за розум всі,
бо гуртом діями такими
ми і є спасенні...

Це єдиний шанс для всіх –
для людей, природи,
Всесвіту і святого Духа

бути творчими у всьому,
бути гідними людини,
бути чистими в думках,
як у словах, то так і в діях
і починаймо навчатися усі
довіряти одне одному серцем,
кохати і любити,
бо на цьому тримається світ.

БУДІВНИЧІ

Люди руйнують найбільше те,
що люблять у житті найбільше,
а це по суті й змісту і є життя наше
у всьому найкращому виді його.

Хоча часто ми сліпими і глухими є,
бо очі й вуха у цьому житті
не чують мови і проявів святого Духа,
не чують же й Душі.

Бо ми несвідомо у житті
енергії направляємо на те,
до чого своїм умом
і бажаннями своїми
«прикипаємо» у речах,
фактах, традиціях, звичках;
до всього того, що дає
радість короткочасну,
бо саме її миті
і дають відчуття
її якості пізнавати,
і промені любові приймати,
які і допомагають
духовно нам рости.

Хоча болі, проблеми,
як і чуття важкості життя
свідчать про зовсім протилежне,
що і кінець кінцем стверджує те,
що нас не навчали свідомо батьки,
бо вони, як і ми не бажали
прийняти у життя свої
якості святого Духа всі.

Тому ми не є активними творцями.
Ми більше є споживачами
і будівничі із нас нікудишні,
коли ми не бажаємо приймати
у свої думки, слова і дії
той матеріал будівельний,
який добротою всі назвали.

УМИРОТВОРЕННЯ

Умиротворення в тілі
і в нашому умі, як і в Душі
ми здатні відчувати,

ми здатні його спостерігати
у поведінці своїй.

Умиротворення формує спокій
доброту, благодать єства і дій,
бо ми в такому стані мудрі.
Так, умиротворення єства
зберігає енергій рівновагу
і про це нам свідчить те,
що ми живемо в позитиві,
маючи милість, доброту
і любов у кожній дії,
хоча і на цій стежі
з нами трапляються помилки,
та ми шукаємо у них коріння те,
з якого вони все таки
у нашому житті проросли.

Такі знання і такі вміння
допомагають нам завжди
з ситуацій таких вийти
у позитиві тім зі знань,
яких у життєвій суєті
ми колись не помітили,
що були послані нам
помилкою, бідною,
а от тепер при нагоді цій
ми діями хорошими
нейтралізували прояви лих.

Душа у радості цвіте,
ум творінням бурлить,
а тіло ароматами пахне,
бо з усіх усюд до нього
з оточення його
збираються у радості
ті благодатні якості.

Люблячий і добрий у собі
проявляє умиротворення
і зовні в поведінці,
в діях і в одязі.

Про це свідчить те,
що ми не переїдаємо,
цукром, сіллю, алкоголем
і спеціями різними не зловживаємо.

Так, зло не вживаємо,
бо злий хоче завжди
солодкого життя собі,
а бо ще більше зла мати,
то шукає солоне і гірке,
щоб так у собі допекти
і цим підтвердити собі,
що ми все таки у злобі,

або щоб на мить
про неї забуть,
то десь шукає і біжить,
щоб спиртного хильнуть.

Тому умиротворення є,
як стан єства у нас такий,
як свідчення того,
що ми уже свідомо
знайшли свою дорогу
у житті до Отчого дому,
у той духовний океан-лоно,
де енергії позитиву,
любов і доброта
панують скрізь і всюди
якостями святого Духа.

ВІДЧАЙ

Відчай є завжди
поганий порадник у житті,
а з другої сторони,
ми і життя не спізнали
і радості у ньому не прийняли,
а вже опинилися з роками
біля розбитого корита,
коли при закінченні життя
нас ніхто не любить,
бо ми нікому не потрібні
з тією прискіпливістю, бурчанням,
з тими повчаннями
у хворобах і з неміччю,
починаємо розуміти умом,
що ми викинутими є
на узбіччі дороги за селом.

А виявляється що і ми
при уважному огляді життя
свого в минулого теж
щиро нікого не любили,
навіть своїх батьків, дітей,
бо по правді і не вміли.

Ось так із зневіри
і байдужості в собі
вирастає відчай,
з якого народжується
у нашому умі
оте жорстоке зло.
Та все ж ми не хочемо самі
пізнавати суть зла у собі,
як і того – чого воно
у наше життя прийшло.

ДОБРО І ЗЛО

Воля в людському єстві
є рух енергій любові,

а пізнання її є у нас тоді,
коли маємо ум свідомий,
який знає у собі добро і зло,
коли стоячи на хорошому,
ми вчимося пізнавати
мотиви появи зла
і потрібну суть того,
що вони нам повчального
несуть для росту духовного
без примусу, ліні і страху.
Інакше ми спокій втрачаємо
і знову на поверхні зло,
бо ми є нетерпимі до всього,
а умиротворення й не знаємо.

СТРАХ

Людина з життя отримує те,
чого повсякчас боїться,
бо саме так енергії страху
і притягують у ества стан
ті предмети і події,
на яких ми зациклені,
то енергії думок, слів і дій
крутяться біля страху об'єктів.

Лиш сміливим є той чоловік,
який навчився вільно від страху жити
і тому у нього є енергії вільні завжди
для реалізації справ хороших,
пізнаючи кращі сторони життя
і себе у нім.

ТЯГАРІ

Так хочеться іноді,
щоб нещастя наші
за помилки-гріхи
не лягали тягарем на Душі,
на наші поступи життєві,
то і викручуємося так,
щоб за них все таки
хтось інший їх прийняв,
а ми би в цьому допомогли
гязно й підло,
щоб хоча б публічно
ми чистими і пухнатими були.

Та цей негатив все таки
залишиться в родовому джерелі,
бо всі родичі гуртом, чи самі
його не вміли очищати.

Так, ми можемо оббрехати,
або на когось вину скерувати,
та дії, слова, думки
ще нікому не вдалося сховати
від Отця-Творця-святого Духа.

Тому свої біди і тягарі
має кожен сам їх і нести,
або шукати способів,
щоб все таки виправляти
і ні на кого їх не спихати,
чи бідкатися на долю свою,
а то й богів проклинати.

То знаймо люди, знаймо всі,
що такі дії на життя основи,
де є присутнім святий Дух,
нікого від бід не звільняли.

Помилку зробив, то знай,
що чимскоріш її виправляй,
бо за кожную дію злу,
чи байдужість нашу
і є відповідальні ми,
щоб виправляти самому,
або потомкам нашим
ці тягарі лишати.

РЕАЛІЗАЦІЯ

Якщо в суспільстві
визріли ідеї доброти,
то реалізуються вони
у тій радості очікувань...

Для цього й люди вже дозріли,
та господин Диявол серед нас
тримається ще кріпко
і тому без бою не здасть
ті позиції і вплив Іуди,
які він під себе взяв
за ці сім тисяч літ
відколи Творець сам
його з раю прогнав.

Тому нам активніше слід
якості святого Духа стяжати
і свої уми і Душі всім
до Нього прихилити.

Не забуваймо діяти щодня,
творюючи з любов'ю діла.
Не забуваймо дякувати біді,
то покине нас вона лиш тоді.

Зміцнюймо взаємини між собою,
скріплюючи їх довірою і добротою.
Хай щодня будуть усміхнені уста,
бо то є віра і довіра до святого Духа
які виростуть із часом у хороші діла,
а ми, небо-РА-ки, пізнаємо істинне життя.

НЕ ОПУСКАЙМО РУКИ

Зневіра, байдужість у собі
виплоджують жорстоке зло,
якого й так серед насросло
із страху, заздрощів, гордині.

Тому у цей період перехідний
на нашій матінці Землі,
коли утвердиться доброта і любов,
то ми маємо створити все для умов.

Щоб ми повсякчас і скрізь
по причині і без неї
не були такі відречені і злі
у цій продукуємій ненависті.

Непередбачуваний рубікон
для всього людства і Землі,
та маємо зрозуміти всі
кожен свою роль
і своє місце-місію ходи,
щоб відновити енергетичний кон
правди, любові і доброти,
бо тільки так буде долі
цей господь світу зла
і хоча його іуди-політики
технологіями різними
руками «лікарів, вчителів» і ЗМІ
зроблять все постидне і гниле,
щоб свої статуси зберегти.

Тут політики у ролі вбивці,
а ці, що мають обличчя людини
та служать в медицині, школі,
церквах і ЗМІ є знаряддя лиш,
яким вони так багатьом
вкорочують стресами і страхами,
обіцянками, виною і війною
роки життя і те не в радості,
руйнуючи їх довіру у святе,
штовхаючи на відреченість,
знищуючи людську психіку,
то в такому стані суспільство
і єство людське вже хворим є.

То це і є та путь-дорога
до пророчої прірви.
Та не вони визначають суть життя,
хоча і впливають значимо,
та доля і життя нас усіх живих
в руках Святого Духа.

Ми вся і всі маємо єднатися
діями добрими і на любові
і цим змінимося самі,
і зміцнимо святого Духа цим,

лиш не опускаймо голови і руки.

ЗНАННЯ

Знання в людині є
при душевній чистоті її,
бо в такому стані вона
приймати їх і здатна.

Саме такий її стан
дозволяє у житті йти
по відомому путі
духовних зростань.

Знаючий істину пізнав
і тому шлях правильний обрав,
виправляючи щомиті помилки,
як свої, родові, то так і людства.

Сьогодні загроза є велика:
бути, чи не бути
людству і планеті,
бо гнівом, злом
ми уже прийшли
скотинами до пропасті.

Тому ми маємо навчатися усі
виправляти помилки свої,
то цим допоможемо й Землі,
бо це умова залишитись в живих.

Про це свідчать стреси,
страх і ті болі і зневіра,
які постійно про себе дають знать,
що ми уже відчуваємо усі
неправильність дій у житті
і ту нездатність виправляти
помилки свої і інших,
бо в цій біді ми є одним одні
енергетично так подібні.

Так, чуття, відчуття, бачення неспроста,
та і відмова від дій, байдужість
збільшує всезагальну помилку в рази...
Тому міркуймо всі самі: куди і як ми маємо іти?

Для того ці кризи і хвороби незвичні
прийшли в життя людські,
як подарований час для дозрівання,
для висновків у міркуваннях.

Такі Знання вже не зупинять,
а лиш до змін в собі готують
і тільки наші позитивні дії
додаватимуть довіри цій надії.

ЩАСТЯ

Мати радість у житті,
то вона спонукає ум
пізнавати її у щасті,
яке проявляється у рівновазі,
у здатності її проявляти
і тому саме умом
ми до цього здатні.

Якщо у нас стан здоров'я нікуди,
або нема рівноваги у житті,
то це свідчить, що наш ум
не здатен себе налаштувати
в діях на той позитив,
якими створюються умови,
в яких ми будемо щасливі.

Однак часто для ума
потрібен суровий стрес,
або навіть смерть,
які змінять поведінку,
бо саме такий струс
змінить відносини до Космосу
і до проявів невидимих на Землі,
як до присутності реальності
в енергіях тих, які часто ми
по традиціях земних
обумовили Духами.

Бо милість, доброта,
радість, щастя, чи любов,
то не є лиш слова,
які ми читаємо тут,
чи говоримо вслух,
вкладаючи в них лиш
той земний зміст,
чи то інформаційний,
або свій досвід.

За цими і в цих словах
є енергії реальні,
а деякі у проявах матеріальних
і вони впливають вже
на все тут присутнє.

Та й людина знає і відчуває,
що вони несуть собою позитив.
Тому втаємниченість таку у них
і назвали в якостях, як святий Дух.

МУДРІСТЬ

Для нас є мудрість вікова:
якщо ми виснажені,
зневірилися, збайдужіли,
чи зовсім уже злі
на саме життя і всіх,
то знаймо люди всі,

що вийти з такого стану
ми здатними є усі.

Цього слід навчитися
і устремління мати з розуміння,
що в ситуаціях таких
ми допомогти можемо самі,
бо інший на таке не має права
і не залежно якого учень віку
так як це тільки наша справа.

Ось у цих чотирьох рядках
і знаходиться мудрість вся,
що кожен сам собі
формує життєві шляхи.

Ні очікування, ні обмани,
а ні кража, гнів, злоба
не принесуть добра,
бо негатив від таких дій
залишиться у нас, чи дітей
і він буде найтяжчим вантажем.

Хоча сьогодні обманув, чи вкрав,
ніби якесь злорадування мав,
та і воно скороминуще,
або, якщо розум є,
то такий у сім разів
потім більше віддає.

УМОНАЛАШТУВАННЯ

Свідомим ум є тоді,
коли ми навчилися самі
налаштовувати свій ум
при наявному досвіді,
чи в бажанні знання шукати,
щоб із болями, негараздами
ми зуміли своєму тілу, уму
і життю в цілому дати раду,
шукаючи причини, чи джерело
появи у житті негативу,
та не тільки це знайти,
а все ж зуміти
побачити суть того,
чого цей факт, чи дія
бажають нас навчити
позитивного того,
щоб пораділо все єство.

РУХ, ЧИ ЧАС

Рух є життя ознака,
а час для нас,
щоб ми вчилися умом
бачити рух енергій тут,
щоб ми вміли єством
у ногу йти з ними

без напруження думки
за минуле, за це, що є,
як і за те, що метою зріє.

Це має бути у собі
відчуття тих змін,
які постійно бачимо ми
у зримому житті.

Так, це свідома участь.
Так, це творчий процес,
бо думка словом здатна
помірковано вести
наш ум і тіло із потреб своїх,
чи то пришвидчувати процес,
або в спогяданні і байдужості
гальмувати свої можливості.

Пришвидчення, як і байдужість
проявляються напруженням,
бо ум і його помічники
все ж є учасниками життєвої суєти.

Тому відчуття свого єства,
відчуття поклику того,
що ми вирости в бутті
із тварини до людини,
хоча і цей процес є повільний,
а для тіла і ума є незримий.

Однак еволюція людини
у розвитку й рості своїм
в ній тих якостей святих
іде іще повільніш і трудніш.

Лиш вільні у чутті
і сміливі в діях
усвідомлюють здатність свою
у началі творчому –
вони саме тоді уже є
люди-боги і мають те
наймення Всесвіту:
чоло-віка, який свідомо є
співтворцем тієї радості і благ,
яких ми кожен із людей
від життя ждем.

Якщо у нас нема в умі
такого устремління,
то ми ще живемо такі
тварними інстинктами
і лиш прижиттєвим досвідом,
що є по суті минувшиною,
а по факту ми іще не є в житті
нашого Творця дітьми.

П С Ми всі, хто життя має,
хто проявляє рух і дихає
по суті однією енергією
себе у житті проявляє.
Чи то є духовні устремління,
чи то є плазування до себе подібних,
чи то поперемінне добро і зло,
які возносили умом,
або кидали нас на саме дно,
та все усі ми собою
є Його творіннями.
У кожного настане та пора,
хто в духовних поступках своїх
відійде з енергій тіла
і ними в простори злетить,
а звідти вже з любов'ю буде
своїх сестер і братів
добротою й радістю вчити
всіх до них, до Творця іти.

ПОМИЛКИ

З мудрого погляду людина
сама собою відчує,
що чогось її життя
від кореня до вершка
матеріальними діями пов'язане.

Тому до цих відчуттів
ми часто не сприймаємо богів
у тих дрібничках і величі,
які і творять радості відчуття,
і ту милість до нас у всьому,
що ми ніби є помічники
нашому Отцю-Творцю
Духові святому кругом рости.

Так, цього нас вчить Душа:
коли ми опиняємося у біді
і в молитві, чи дії доброти
легко виходимо із проблем,
то часто Суццюму подяки шлем;
коли у нас біль, чи біда,
то ми з досвіду уже
скоріше творимо молитву,
чи матеріалізовану доброту,
думаючи з досвіду умом,
що Суцций і тут нас цілком
звільнить такого горемику...

Та по суті й факту біль і біда
у наше життя й прийшла,
щоб ми спізнали істину
в помилкових діях своїх,
чи в бажаннях зреалізувати мету
силою, чи за будь яку ціну,
а там прочитаємо молитву,

чи дамо мідяка жебраку
і у такому «благочесті»
ми заявимо усім,
що ми успішні і благочесні...

Ось у діях таких і подібних
і є весь помилковий зміст,
бо нас не зупиняє й те,
що чуда божого нема,
а біль, чи біда
за цим іще більша прийшла.

Знаймо люди, знаймо всі,
що прощення, милість, доброта
не є **засобом** від бід,
а лиш підказка тим,
хто має у собі чуття
і ту присутність в діях Творця.

Коли прощення, милість, доброта
є постійним станом єства,
то саме в такому стані ми
приймаємо умиротворено у дні
добро і зло з подякою у прийнятті,
бо ступивши на духовності путь,
вони і далі будуть в нас,
щоб ми з любов'ю змогли
й далі очищувати родину, рід
і всезагальне джерело життя,
бо саме в такому стані ми
і є подібні на Творця
тією малістю позитиву
у енергіях Духа.

РАДІСТЬ

Щасливий той у житті,
хто при здоров'ї є,
бо воно кожному дає
відчуття-настрій хороші.

Радість-благо мають і ті,
хто дітей навчив своїх
життєвих необхідностей:
постіль свою прибирати,
за порядком в кімнаті, біля хати,
в шкільній сумці наглядати,
щоб суп зварити вміли,
носки й труси випрати зуміли.

Все це потрібно в повсякденні
протягом життя усім,
бо то і є той крок до знань,
який дозволить вижити
при певних труднощах в житті
і умова збереження сім'ї.

Є талант до чогось,
є вміння взаємини будувати,
є задатки доброти творити,
є обдарованість життєва
коханим-коханою бути,
то тоді все оце в житті
свідчить про щастя у цій сім'ї,
то там і саме так
щастю вчать.

МІСЦЕ

Ми уже не раз у книгах
писали для читачів усіх,
що було те місце і пора,
коли і де нас зачали тато й мама.

Там і підтверджували не раз
про ту місію усім і вся,
що саме тут і тепер
корені життя їх мають рости
і у Всесвіт позитив нести,
бо і давати його здатні лиш ті,
які наповнені ним самі.

Тому завжди у житті
в радості, чи в біді
спомяніть оці рядки
і гідно місію свою несіть.

Бо життя починається в любові
і те місце в материнському чреві
є благодатним для маляти,
а поява в світ цього янголяти
є передусім, щоб цих батьків
навчати свої життя міняти
на краще, бо вони здатні,
та і помилки в роду-родині
вишукувати і виправляти.

Тому не силуймо дітей жити так,
як ми самі жили й прадіди,
не перевчаймо жити
від потреб своїх і суспільних,
а знаймо істину просту,
що про це уже Творець подбав
і в довісок кожному дав
ту кількість матеріальних благ
і ті завдатки-талант,
якими визначено Ним,
як місцем благим і святим.

Тому й питаємо ми Вас:
чи маєте тепер Ви,
чи батьки не мішали і допомогли,
чи змогли Ви самі знайти
своє МІСЦЕ у житті –

в сім'ї, в школі, в колективі
і в сусідах серед людей
і серед природи на матінці Землі
під цим сонцем, небом,
на цій землі серед трав, дерев,
омиваючись водою і повітрям,
несучи в кожну дію доброту й любов,
бо саме це в поєднанні і є
тим місцем у просторі і часі,
де ми легко живем,
де праця радість нам несе,
де сняться віщі сни,
коли Душа їх нам
приносить у ві сні,
коли ми
завдячуємо Сущому і людям,
що сподобив зберегти
своє місце на Землі.

Прибутковим місце може бути,
може і спокійним бути без устремлінь,
бо тато-мама про умови подбали,
або диктат ми прийняли
і пливемо у ріці-житті.

Та це все у фізичному плані.
І як плачуть на старості літ
ті люди, яких все життя
не торкався творчий пагін,
а лиш рутинна байдужості була.

Тому у несвідомості своїй
не створюємо умов ми,
щоб Душа і ум росли.
Бо саме здорове тіло
щастя і любов дає такий стан
і благо всеціле, підтверджуючи цим,
що ми знайшли своє місце у житті.

П С А ми просимо Вас, сестри і брати:
несіте Знання такі,
щоби світочем дієвим були
свідомо у собі
малістю серед подібних.

БАЧЕННЯ

В кожне життя людина
приходить для вирощування завжди
цих якостей позитивних
із свого негативу при житті.

Для цього вона має тіло:
руки ноги в ній і той ум,
який має очі, вуха, нюх і смак
для узагальнення й аналізу.

Тому саме людина при житті
і росте умом для розвитку Душі,
бо в цьому й функція її уся
на планеті і у Всесвіті.

Енергію життя тіло для ума
отримує у їжі, повітрі і теплі,
щоб здоровим воно було
і команди ума виконувати могло.

Тому практично ми тілом і умом
є прив'язані до землі і всього навколо
і лиш енергії Душі від космосу залежні,
отримуючи з радістю енергії для дій
від ума на Землі і зі Всесвіту, як позитив.

Ось така є місія людини:
із поганого вибирати все хороше,
ніби фільтр, розвиваючи ум, і цим
штовхає вверх духовний центр.

Тут повторимося в сотий раз,
що тільки свідомий ум
постійно працює над цим,
то тоді усе єство приймає місію таку,
бо це і є його покликання на Землю,
бо це є потреба і весь сенс життя
і тоді душа отримує задоволення,
маючи рівновагу умиротворення,
як відчуття, як стан радості.

Бо при свідомому умі
всі дії є мудрі і в спокої.
Ось чому ми маємо умом
розуміти такі дії всім єством,
бо такий спосіб життя
і є можливістю змінювати себе,
змінювати людство все,
змінювати Всесвіт на краще.

Так, це надзвичайна малість,
та сукупність всього життя,
всіх його енергій
і дає такий розвиток і приріст.

ДРУГА СТОРОНА

Друга сторона, як видима
цієї рівності в людині
і є її невміння позитив творити,
а є та хитрість, коли ум покриває
все єство в стриманості, як маску,
яку зробили із суспільної моралі,
етики, естетики, ввічливості,
проявленого благочестя, чи порядності.

Стриманість – це втрата енергій життя

на непотрібні діла, бо по суті вона
витрачається на насильство над собою,
на боротьбу в утриманні цього статусу,
чим знищуємо енергії в собі
і це порушує гармонію і рівновагу,
бо pojawiaються болі, негаразди,
а енергії для їх перетворення нема
і вони надівають маску.

Не сховаємо негативу,
бо він у нас внутрі
збирається і бродить,
щоб у непідходящому мить
вилізти в діях зовні
і про себе заявить.

Тому і кажемо часто ми,
що біда біду кличе – ні,
вона була схованою в собі,
а в цю мить злосчасну
вилазять в нас, щоб провчить.

Ось так сущність повертає нас
на початковий старт в житті,
щоб ми знову й знов в біді
урок повчальний прийняли
і стриманість у друзі записали,
то тоді ми її мудрістю назвали,
щоб почався процес творення позитиву.

Бо інакше то є насильство для єства,
навіть у тих масках благовірних,
то так і відкрита боротьба проти зла
потребує ще більше енергій зла.

Тому так значимо є,
щоб ми свідомо в негативі
позитив пізнавати
себе навчили.

ПУТЬ

Путь – це надбання єства
мудрості в житті,
а мудрість із досвіду іде,
а також зі знань інших.

Тому через певний час
ми умиротворення знайдем
і тоді подальше життя ми
з довірою ввіримо
свідомому уму уже,
який погоджує дії з істиною,
яку Душа несе.

ДОЛЯ

Доля кожної людини

закладена у неї при зачатті
і якщо ми чуємо її умом,
або звіряємо дії з Душею,
то життєва путь іде ладком.

Хоч більшість наших дій
формують рішення у виборі,
тому і результати такі різні,
бо все в нерозумінні і незнанні
у кожній дії ми
покладаємося на сили
і на досвіди свої.

Тому відсутність зв'язку
зі Всесвітом великим
і є ознакою того,
що фактично знань не маємо
і робимо помилки від цього,
а відхилення такі
несуть у життя
море розчарувань
і важкість відчуттів.

ЗДАТНІСТЬ

Не будьмо нетерпимі
до проявів негативних.
Не переоцінюймо себе у пізнанні,
бо самовпевненість така
до гордині, чванства є близька,
відводячи нас з вірного путі
по якому ми маємо іти.

Щоб таке не відбулося,
то шукаймо однодумців,
бо з ними споріднені духовно ми
і з ними ми стійкіші
в різних іспитах життя,
то тут буде допомога реальна,
підтримка, чи порада.

Тут і простір наповнений
енергіями позитивними,
що дозволяє нам
прийняти це як знак:
вирощувати в собі чуття
Духа і своєї Душі,
то вже в цьому житті
ми узріємо в собі
відхід від нечуттєвості, зла
до чуття милості і добра.

Нас радує бачення таке,
що збільшується число тих,
які знайшли свою дорогу-путь,
так і тих, хто устремління має
і по тихому приймає

ті удари долі за помилки свої
із розумінням і гідністю того,
що то Сущий випробовує,
знаючи, що ми на більше здатні.

ЧИ ТО ДОЩ

«А життя, як дощ.
Пройде і не помітиш».
Однак і в ньому,
ми можемо мати
ті відчуття жалю
за одяг мокрий,
або спізнати його
і свою радість в тім,
що очистилися від бруду
водою живодайною.

ДОЛЯ КНИГ

Наші книги ми свідомо
на конкурси не подаємо,
бо ці книги мають у нас
для публікування просити
в альманахах видавництва,
літспілки і ЗМІ,
для обговорення і вивчення,
як це і робиться тепер...

Ми раді отакій співпраці,
та розуміння того,
що вони потребують більшого
спонукає знов і знов писати.

Вони живі і про життя,
то якщо їх доля така,
щоб лишитися в шухляді,
то ми і цьому раді,
якщо вони у читачів
не чіпають душевних струн,
або не наплodжують зла,
то і за це Всевишньому хвала,
за те, що це сміття,
як спроба, як пристрасть,
у фрагментах пробігло лиш
рядками в інтернеті.

Як людина має долю,
то так і книга має її,
тому ми часто у житті
і покладаємося на волю
Отця-Творця-святого Духа.

ПРИ ЧИТАННІ

Невміння при читанні
знаходити в словах смисл
робить неможливим далі
засвоювати мудрість ту,

яку люди залишають читачам,
яку письменник часто пізнає
у життєвому досвіді своєму,
або, маючи дар від Творця,
брати істинні Знання
в необ'ємному Всесвіті.

ПИСЬМЕННИК

Кожен письменник знає,
що він талант має,
щоб і у місії своїй
СЛОВА людям нести,
а вони у прийнятті
мають духовно рости.

Одні несуть його в розмовах,
інші пишуть на папері,
чи видають багато книг
і саме серед цих
є чимало бажаючих
визнань публічних,
бажаючи, вичікуючи,
що назвуть письменником їх
публічно і прилюдно
для втішання его в них,
забувши оте основне,
яке письменник мав в собі,
коли йому Творець талант
тихенько подарував
і цим місію надав –
нести людям слово істини.

Тому ті із них у житті,
хто несе Знання правди,
є людьми не визнані,
та Суций людей все ж
навертає пам'яттю про нього,
про діла чисті і святі його
у тих словах при житті,
які він людям ніс,
та після смерті лиш
людство приймає
ту мудрість і чистоту,
але вже на тривалий час ...

МОВА

Так, мова націй всіх
глибоке коріння має у Всесвіті,
бо то слова, їх суть і зміст,
то її звучання й ритм
і вона була завжди
основою буденного життя,
як повітря, хліб і вода.

Вона умиротворення несла
і гармонію зв'язків плела.

Вона першою була, коли
людина мала щось творити.
Вона єднала і сварила,
бо цим братів навчала.
Вона до праці гуртувала
і за потреби до бою звала.

Та пророцтв іще ніхто не відмінив,
та і строків дій ніхто не знає,
що знову на Землі відновиться
та прадавня мова – санскрит.

Бо та мова є природня
і оберегом є для Духу,
і в ній чистота й дієвість,
як і та істина незмінна.

Вона й тверда у слові,
в якому дволикості нема.
До неї трактувань не потрібно,
бо слово образність несло.

Сьогодні слова подібні є
у кожного народу на Землі,
хоча несуть у собі
іншу суть і по змісту різні.

Багато сьогодні технічних слів,
багато змішаних у собі,
а то й часто взагалі
для глузду досить далекі –
лиш буквовий набір.

Тому людська спільнота
зробить все можливе
чисто з цілей прагматичних,
будучи собою, як технічна
і тим само недовговічна.

Буде так свідомо, чи несвідомо,
та все ж на планеті всій
запанує одна мова
для письма і спілкування:
англійська, чи російська.

Лиш ті залишаться
з мовою на-цій,
хто духовність беріг
у всіх якостях її.

То буде ґрунт для спільноти,
для залишків людства тих,
які у спілкуванні між собою
відновлюватимуть мову знову
ту прадавню образну мову,
обумовлюючи дієвість їх.

Для людини є природньо
спілкуватися поміж собою,
як і все живе є до цього здатне
інформацію нести у мові
зі своїми наріччями-говірком
сьогодні, завтра і на віки.

МІЦНІ ДУХОМ

Виснажені люди, нація є
від постійної печалі,
від постійного відчуття
свого рабського становища.

Є рабський стан,
коли в країні окупант,
коли керівники іуди,
або бандюги і злодії.

Такі люди злі,
бо мають у собі
багато отрути-яду
від жури,
що бажаного не здійснити.

Втомлені від страху помруть,
а живі далі життям підуть,
відроджуючи стан радості
у тій творчій тяжкості.

Знаймо люди, знаймо всі,
що налагоджувати життя свої
ми маємо тільки самі,
і лиш міцні Духом здатні
кріпко на ногах стояти.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ

Великий День весни,
Весняний День очищення
Природи, Родів людських
водою, вогнем
і тією радістю теплою,
будучи свідками руху життя
в звичайних бруньках,
як надія і довіра,
що це початок літа
для творіння хліба,
який скуштуємо в подяках
із старих запасів за кілька днів,
щоб наповнити засіки знов.

Ці традиції одвічні
і їм мільярди літ,
які збереглися до цих пір
у всіх народів на Землі.

Очищаймо всі
цей храм Душі,
а це є наше тіло,
щоб воно не боліло
за наші помилки.

Очищуймо й думки свої
від заздрощів і гніву...,
щоб докори сумління
не тривожили Душу.

Хай ці істинні слова
будуть, як молва,
щоб вона між люди йшла,
то очиститься від помилок
кожен з нас, родина, рід,
весь нарід і Всесвіт.

Бо чистота тіла, ума і Душі
дозволяє позитив приймати,
а його несуть нам завжди
наші ж якості духовні.

Душа є у всьому живому
і вона є провідником
у мільйонах життів,
допоки появиться в людині
зі здатністю свідомими бути,
тими істотами, які творити
і організовувати життя будуть.

Та і в людських тілах, чи життях
вона митарства проходить різні
в пошуках, в навчанні
для пізнання істини.

Бо суть життя є енергія ,
а Душа ум вчить і він вчиться
до самоусвідомленості в діях,
чим здатен є
істинну духовність ткати
і тче.

ДІЯ-РУХ-ДУХ
несуть собою суть,
як рух енергій різних
у формі й змісті,
а ми їх сприймати здатні
у тих проявах форм і дій
на які ми є придатні.

Така суть руху енергій є
у всьому живому в Всесвіті,
але сприйняття і прийняття у всіх
різне від рівня розвитку Душі,
який є таїною для всіх і досі.

МІЦЬ СВЯТОГО ДУХА

Зло, як і негатив увесь
робить з людини інваліда,
як тілом, то і поведінкою її,
бо ми, майже, всі
втягуємося самі
в ту життєву боротьбу,
яка і витягує із нас
життєві енергії і соки всі.

А боротьба присутня там,
де є гординя, ненависть, зло
і вони роблять людину хворою,
руйнуючи енергіями зла
їх уми і тіла,
та від нього страждає і Душа,
коли ми боремося з усіх сил
з проблемами і негараздами,
не приймаючи в себе
енергій святого Духа,
бо розуміння нема,
що у Ньому захист є.
Зло ж формується в людині
зі звичайного страху,
який має різні причини і маски,
то саме енергії його завжди
притягують у життя наші
будь які енергії плохі.

Так, є хвороби, біди, негаразди...,
а це все нові стреси, страхи...,
якими і збільшуємо ми
ту велику масу негативу.

То тут ми скажемо усім,
що саме вони є наші вчителі
і суть їх повчальності в тім,
що ми навчилися бачити у них
той позитив у ситуаціях таких.

Бо життя людське в днях, роках –
це постійний процес, рух, чи дія є,
а ми устемляємося у житті всі,
щоб жити краще і у радості,
то так з поганих дій своїх
і вирощуємо у собі ту
істинну любов і доброту.

Зрозуміймо й людей тих,
які опинилися з нами
в спільних ситуаціях цих,
як зближення, як магніту дія
у вирощуванні позитиву.

Хоча саме страхи і є нам,

як підказки, як уроки,
а ці прояви зла свідчать лиш,
що його носії
є найбільші у світі
по факту і суті боягузи.

То не судімо строго їх,
а допоможімо зрозуміти,
що ми є лиш знаряддя,
а небезпека в діях вся
у цих енергіях лихих.

Тому відсторонене
бачення фактів, дій своїх
дає можливість нам
змінюватися на краще.

Як часто говорять люди,
що біда сама в життя не йде,
а сім бід за собою ще веде,
бо ми не тільки знаряддя,
а й активні, чи пасивні
його збирачі, чи застосовувачі.

Ми ж описуємо це вам,
нашим любим читачам,
щоб знали усі і завжди,
що не випадково ми
опиняємося в ситуаціях таких
в той час і в тому місці.

Бо саме так Суций
нас навчити хоче,
щоб ми навчилися самі,
навчили у будь чому себе
покращувати дії позитивні:
чи то доброту, милість
з любов'ю творити.

То творімо самі собі і для себе,
бо тільки так ми пізнаємо їх суть
і навчимося здібностей таких,
бо ті, хто всі енергії свої
направляє на те, щоб любили їх
і не вміючи любити себе і інших,
все ж хочуть показати публічно всім,
що він-вона хороший чоловік.

Тому вони із шкіри лізуть,
роблячи хороше іншим —
а по факту в діях таких
енергій любові і не було,
та думають про себе,
що обдаровані, чи Бог,
як у подяку теж
хороше їм пришло:

чи те багатство матеріальне,
чи ту любов, ту повагу
і таку ж публічну.

Це свідчить лиш про одне,
що таких людей страх гложе
постати перед іншими простаком,
а не тим набундюченим індіком.

То саме нас такий страх
не підпускає до таких
енергій хороших, позитивних,
що породжує невпевненість в собі,
послаблюючи магніти позитивні,
а ми все більше й більше
розчаровуємося у собі і в богах,
натомість приймаємо гнів,
образи, ненависть і зло,
готуючись до війн.

З часом їх назбирується багато так,
що людина уже справжній псих:
то боїться, то гнівиться,
то жорстокість і ненависть
з неї в кожную дію пре –
і ум їх приймає у виборі своїм
із двох зол одну,
та в такому стані усе ж злу.

Тому так довго сім'я,
родина, рід і цілі покоління
мають такі риси поведінки,
не вміючи із них вийти.

Однак Творець святим Духом
кожного із життя в життя
виводить на дорогу,
яка веде до отчого дому.

ДАР
То дар є,
що від серця і Душі,
а то не дар,
що придуманий в умі.

Бо істинні дари
даруються із любові
і не дарами є те,
що дається через очі й руки.

Тому давання такі
є обманом в суті,
як і самообманом себе
перед людьми і Всевишнім.

Тож кожен дар із любові

любов'ю ж відгукнеться
тією теплотою і радістю,
що в грудях одзоветься
і воєдино зілл'ється
святим Духом на обох
і на інших полл'ється.

Ось така дія дарувань,
бо освячена Творцем
і саме завдяки
діям отаким
духовно ми ростем.

БЛОГОДАРЮ ТЕБЕ БОЖЕ,
ЩО ЗДОРОВ'ЯМ ГОЖИЙ!
БЛАГОДАРЮ ТЕБЕ, ДУХ СВЯТИЙ,
ЩО ПЩЕ ПРИ ЗДАВОМУ ГЛУЗДІ!

ВОГОНЬ ВЕЛИКОГО ДНЯ
Наявність вогню великого дня
свідчить про присутність
у Всесвіті буття
у тому очікуваному теплі,
яке ми несемо у взаємини
у тому прийнятому світлі,
що наповнює дії змістом
і лиш ми, трава і ліс,
вода, повітря і земля
є ознакою життя.

ГАРМОНІЯ
Рівень розвитку єства
і чуття рівноваги у собі
дає гармонію дій,
визначаючи світосприйняття.

Такий стан людини
свідчить про стан реалій
і себе у них,
як уміння бачити перспективи.

Такі на досвіді минулім
до змін готові і сьогодні
покращувати майбуття
на планеті з іменем Земля.

Тому такий свідомий індивід
є мудрим в діях своїх і знає,
що життям на Землі стоїть
і небес умом, душею досягає.

Як би не було нам при зорі
так чудно усвідомлювати це,
та додому повертаємося ми,
бо скрізь ми Душами росли.

Нас манить істина не спроста,
та живе спілкування скрізь
і зігріваюча в діяннях доброта,
визначає любові зріз.

ЗМІНА

Ох не просто і не просто так
не має дома спокою хлопак,
зневівшись і збайдужівши умом,
шукаючи хліба «за бугром».

Осиротіли діти України,
оголивши Душі й Хрест,
приймаючи життя, як квест,
та виявилось, що це виживання.

А нам би дружно всім
взятися за руки слід
і будувати дім, як і все у нім,
не шукаючи ворогів, чи друзів.

Бо не вся біда від них,
а нам би розібратися самим,
очистивши уми від негативу
і засівати добротою ниву.

Тоді відродиться нації Дух,
то проявиться міць, розквітне Україна
і буде в нас хороший сусід, чи друг,
то це і буде позитивна зміна.

У нас уже рубці на спині,
синяки за розвал країни,
травми за втрачений зв'язок,
та жити маємо, як рівні.

А то нам, багачам
виставляють все і всі умови,
а так не хочеться під сідлом,
щоб вуздечка й шпори
відволікали душу й ум від волі.

Так, у нас можливості є
жити в цій країні, як в раю,
будучи господарем у всьому,
відкинувши рабську технологію.

Тож не вірмо іудам,
не вірмо долі і прогнозам,
так розписаних в газетах,
бо не вони, а ми
здатні дім збудувати
на цій землі Полісся, полтавщини,
де Дніпро і карпатські кручі,
де буряк, картопля і пшениця
вироснуть із року в рік

вільного українця.

ЗНАК

Згине, згине тіло
і зло змете його,
та Душа і далі понесе
ту енергію добра і любові,
яка людство це спасе.

Воно уже біля прірви
і погоничі такі ж дурні,
а я і далі йду по краю,
щоб спасти людство і планету цю.

Повітря мало, не встигаю...
Вітер п'ю ковтками,
туман замість води приймаю,
та все ж надію маю,
що зерна життя на Землі лишаю.

Тому пишу слова, в рядки складаю,
свій ум і Душу прихиляю,
щоб виставити дорожній знак,
як творчий позитивний рух
шукачам істинного джерела
з можливістю жити і любити.

КУДИ

Люди деякі прозріли
і на святого Духа в них надії,
тому і самі вже є творці
на духовні якості ці.

Та все ж спільнота земна
збайдужіла і зневірена
і бурлять думки, слова,
та в діях переважає суєта.

Люди поведінкою і собою
зробили і природу такою:
ніч неспокійна в болях і гидких снах,
день похмурий, ніби всі при похоронах.

Куди ми так прийдемо з вами?
Мабуть до прірви із свинями...
То чого ми радості в житті
не є джерелом її і не є її творці?

Так, ми і нам подібні,
показуємо усім куди,
куди і як перший крок ступити,
а далі Душа-провідник
поведе вас куди слід.

СЛІДИ

Прийде і наш час-пора,

бо уже тепер штовхають в спину,
а ми зі всіма на відомому краю
і маємо передчуття,
що зламають хребта.

Та енергія доброти в словах
все ж полетить по світах
і не знайдеться тих, лихих,
які її не відважаться зупинить.

Можливо, уже за нами
хтось зробить тихий крок
і потайки молитву прочитає,
та наші думки понесе віками.

Хай іще сьогодні багато є тих,
хто біситься від посад і грошви,
та все ж множаться і ті,
хто творить якості святі.

Є ті, хто господа-князя ведуть
у свої уми і дії гнилі...
є зневірені і збайдужілі,
як є і ті, що богів клянуть,
або лиш БОГа звуть
красти, чи вбивати,
або статки матеріальні надбавати,
говорячи гречно: «Амінь»
з нерозуміння себе й Творця,
як і суцності всього життя.

Та чимало тих, людей земних,
хто до Творця святого Духа
своє життя і долі інших
так леліючи і дбаючи
свої уми, тіла і Душі
посилає благословляючи.

СЛОВО

Нині вирвалося слово
із думки життя: весна...
Бо весна і є початком вона
того слова, що ввіки було.

Воно носило, несе і далі полине
через уми, душі, серця людські
до переосмислення й змін,
до каяття і воскресіння з ним.

Приймаймо люди самі
думками, словами і ділами
від Творця святого Духа
ті якості творчі й світлі,
бо за нами, за нами
йдуть жони із синами,
йдуть онуки, покоління,

та нам лиш з вами
ця місія принесена –
очищати слово-діло
свідомими умами.

Прокидаймося люди всі:
сплячі, сліпі і глухі
на слова Творця: любіте,
бо досить розмов уже
без спокою і сну,
днями, ночами і так роками.

Та і не всі вийдуть життями
на нове життя поле,
тому не маймо вже страху,
бо краще дивитися вгору,
чим життя віддавати вору.

Важко, не просто – потерпімо,
та доброту й любов вознесімо
і навіть тоді, коли ми
по жару ногами босими
несемо слово правди.

Бо так у цім світі всі
духівники й поети йшли,
а за ними інші вже були,
які міць слова прийняли
заради щастя в майбутті.

Так важко дивитися нам
на зневірене безсилля
і на те бравурне насилля,
коли слово крила має,
та літати людина не бажає.

Тут жалості нема,
як і за розп'яття Христоса,
бо тільки довіра нас
приведе в Творця палац.

Про слово зле забуваймо,
страх довірою ладнаймо,
а при нагоді і з любові
через брід жердину кладімо,
бо прийде і той час
іти косити в поле
ту життєву пшеницю,
що виросла зернами
з цієї любові і доброти.

Перш є слова,
а за ними діла.
Ось тут вони орієнтиром є,
а умови і життя дія вже формує.

МІСІЯ і МЕСІЯ

Хто є живий, живим,
той має місію (покликання)
умом у світі цім
торувати ту путь визначену.

Однак нема таких у світі,
хто би не хотів краще жити
і тому ми маємо здатність всі
творити доброту
і ту любов святу
леліяти з надіями,
а ще коли є чистими усім єством,
то для них врата відкриті
і до всесвітніх Знань.

Місія - це життя зміст
і той у ньому слід,
який лишає людина
своїм життям для тих,
хто життя продовжує після них.

Місія кожного в житті
визначеною і визначальною є,
та і в місії цій земній
кожен є месією –
хто більш, а хто менш,
та все ж щось тримає всіх
якихось певних меж,
які людина визначає у можливостях,
чи то в тій долі,
як допущеній частині
кожній звичайній людині,
до якої виросла Душа.

Тому кожен з нас є месія
і кожен місію-путь творить,
долаючи перешкоди у знанні,
і так в Творця кімнати приходить.

ДО ОСНОВ ЧИСТОТИ

Господь і БОГ може дати
миру, слово, меч,
щоб від біди вберегти,
а насправді Сущий
кожного опустить так
допустимо й низько,
щоб ми у цій біді
пізнали іспити свої.

Тому спокій приходить до тих,
хто ум і Душу свідомо
до Творця святого Духа хилить,
бо в нього істина
і та доля виписана,
якою кожен у невіданні,

чи то в суєті іде,
та все ж саме її знайде,
наситившись єством,
а Душею готовий є
бути у єднанні з божеством.

Нас смуток, страх часто поїдає,
а серце невимовно страждає
від таких думок і помилок,
та все одно воно знає,
що це іспитом тимчасовим є
і лиш розуміння і відпущення
у життя любов несе.

Так сущий нас і себе береже,
щоб правильним шляхом ішли
і цей смуток і журу
не залишали дітям,
а ще при житті
виправили самі...
В добру путь таким шукачам!

Така вже людина у словах і діях є,
хоча часто діє як тварина,
та вона пошуковець-пілігрим уже
і щасливі ті між ними,
які завжди Душею
повертаються з вирію,
з подорожей світом,
де життями вони творили себе
і ті умови просторові,
які давали духовно їм рости.

А Вам, сестри і брати,
дяка щира і від Душі,
що так сміливо єднаєтеся із нами,
щоб людям нести слова ці,
у пізнаванні основ чистоти.

ПОДАРУНОК ТВОРЦЯ
Життя середньовіччя ...
Воно було таким, як і тепер,
тільки компанії були різні,
бо все таки Душами ростем,
а також умами ми
вважаємо себе за мудріших...

Хтось підріс духовно,
у готовності в рай зайти
а інші лиш духом підросли,
щоб в компанії з людьми іти...

Так, погода теж нам
визначає тепло Душі...
Хай сонечко освітлює всім
дороги до любові і доброти...

і тому людина собою є
лиш маленька частина
того простору її Душі,
де вироста вона у чоловіка.

Так час у Всесвіті єдинім
не має початку і кінця,
а лиш людські слова і діла
визначають істинність індивіда.

Дійсно, а чи задумувалися ми:
чого хвалять вірші одні,
а інших перевертає у Душі?
Подумали..., друзі, всі,
то дайте відповідь собі самі...

Та і тато остронь не стоїть,
бо і він приходить на це свято,
де отримує цей статус,
а фактично мама й тато
із зачаття дитини
переходять в статус учнів,
бо дитина у житті
і є той вчитель,
який допомагає нам
це життя вчити.

Тому і ці рядки для вас,
як і ці вчителі є вам,
бо хати, машини будуть лише в тих,
хто навчиться істинно жити
у маленьких вчителів цих.

Пишу вірші у стилі вербелік
і якимось по своєму хочу донести
ті істинні знання для всіх
у життя людські.

То саме слова Творця
ми кладемо на папір,
бо ми лиш писар при нім,
а букви писати
вчителька і мама допомогли...

Кожен у життя приходить
і свою роботу робить.
Кожен несе свою долю-хрест,
як і ту свічу ума й Душі,
запалюючи її в собі
для пошуків путі,
або іде в пільмі,
здобуваючи досвід...

Мабуть так визначає Творець
при визначенні потреби,
даючи кожному шанс

сім разів подумати,
щоб хрест і свічу втримати,
щоб як подарунок Творця
у дитині вчителя прийняти,
чи лиш шанс для буття,
щоб істину пізнавати???

Без подарунка і без життя...
То для чого нам доля і свіча?
Мабуть життєвий страх
небезпечніший ніж темнота...

Ось так довго живе родина, рід,
боячись запалити свічу,
щоб побачити той путь,
яким до святого Духа інші йдуть.

Любов так усім потрібна...,
а ми ж маємо її,
бо нею були зачаті,
і нею ми зросли.

Вона є і в нас,
як і в оточенні нашім,
та чи бачимо ми її?
Ось тут би себе спитати

ДОБРОТА
Чим добріша Душа,
тим більше випробувань,
а складність від того,
що ми дивимося на інших
і бажаємо доброту показати їм,
а не бачимо того,
що нам Творець
подарував з більшого.

А ми з щирими подяками
за ці спільні благі дії
у поширенні доброти, краси,
у налагодженні взаємин
хороших між людьми
творимо тихенько
діла і молитви...
бо саме так доброта
у любові якість вироста.
Хай любов квітне поміж нас!!!

ТО ДЛЯ ЧОГО ВІЙНИ НАМ?
То для чого війни будь кому?
Картоплю, жито, чи буряк ми
виросуємо, щоб їсти-жити.
Дім, квартири будуємо для того,
щоб облаштувати сімейне гніздо.

Зводимо заводи, фабрики, машини;
доглядаємо ліси, поля, дороги
для творення необхідного в житті,
для всезагального блага у Душі,
для навчання і мудрого ума
і тих усіх потреб для тіла...

То для чого будь кому війна?
Напишіть тут для всіх,
якщо хтось знає відповідь на це,
бо із зачаття світу уже
позначають ці дні у празники,
як дні пам'яті й примирення...
то для чого воювати і вбивати?
Ми ж у мирі і у праці можемо жити?

Хіба була потреба убивати?...,
Чи щоб штани собі у вбитого забрати,
чи то чоловічого м'яса покуштувати,
чи Душею й серцем бажали цього ми?

Дайте відповідь нам,
своїм діткам і батькам,
коли відповідь знаєте уже,
то це може допоможе
нам жити і життю радіти,
а не розпалювати вогнище
все нових і нових війн.

БУТИ ЧОЛОВІКОМ

Що для суспільства визначальним є?
Жити і творити, і життю радіти,
чи злобитися і вбивати,
калічитися і життя залишати;
кохати і діточок родити,
чи собі подібних убивати?
Із за чого вбиваємо ми?
За надумані ідеї, за плітки підступні
політиків тих, які не вміють керувати
задля миру на Землі і для блага всіх.
Та вони обіцяльники, хитрі брехуни
з їх законами і прихвостнями роблять все,
аби у страху усіх тримати
і всенародне добро собі забрати,
та ще й безпідставно, нас, баранів,
зіштовхують лобами, а то й зброю
роздадуть усім і по всій Землі,
вигнавши в поле для убивства,
плодячи інвалідів тілом і духовно,
руйнуючи сім'ї сльозами вдів
і тих безневинних сиріт...
Де ми набрали стільки зла
від землероба до керівника?
Чи то не вистачає нам їсти, і чи
немає, до чого руки приложити?
Хіба для цього ми життями

у цей прекрасний світ прийшли,
Хіба розуму притьмом нема,
щоб ми вбивали брат брата,
навіть не відаючи тієї істини,
що ми є Творця дітьми
і прийшли сюди доброту творити.

Єднаймося люди між собою
на основі правди, доброти, любові,
бо іншого шляху у нас нема,
починаючи кожен із себе...
Люди, запалімо свічу і голови
схилімо за загинувшими у війнах-
то є наші прадіди, діди, батьки,
діти, брати і ці живі сироти...
Тому це хай залишиться в науку,
а ми стишуймо злі думки в собі
та так, щоб ми могли завжди подати руку
і в добрих діях не соромилися чоловіком бути.

ЧИСТОТА ДУХА У СІМ'Ї

Сім'я основа у житті,
Сім'я є основа життями,
щоб очищувати джерела родові,
щоб щомиті наповнювати їх
добротою, щирістю і любов'ю.

Тому потрібно розуміти всім,
що цього навчатися маємо ми
саме дивлячись і слухаючи інших,
бо саме мова й поведінка їх
засвідчує наш особистий стан
у тих проявах лихих,
чи у якостях позитивних.

Саме таке сприйняття і прийняття себе
пізнавати самого себе і допомагає
усвідомлювати усе те
зادля чого ми тут живем.

Так, ми різні по розвитку душ,
ми різними є у поведінці,
та кожен від стану свого
доброту й любов здатним є
творити і з радістю нести
енергії позитиву в житті.

Саме для цього нас Творець створив,
саме таких нас Бог-життя і жде,
що ми маємо творцями бути
того життя в якому і будемо жити.

Не треба чекати щось від інших,
бо воно саме від них до нас іде —
тими словами, їх поведінкою, то так і діями,
а нам потрібно жити так для них,

щоб навчатися вони з нас могли
саме духовних якостей тих,
які у наших очікуваннях-мріях є
і яких кожен чогось від БОГА жде.

Навчаймося не чекати від
батьків, від себе, дітей своїх,
тоді й зрозуміємо ми,
що чекати чогось для себе не слід
від керівників держав і тих богів,
яких створили усе ж ми,
щоб періодично знімати
відповідальність за дії свої.

Так є в космосі, у нас і між нами
у природі всій на Землі
усе те ще нами не опізнане
і усе те, що радість нам несе,
і все те, що нас огорчає...

Це той Рух енергій світових
і людина проявлена ними теж.
тому вона життями, як і все живе
наповнює Всесвіт увесь так
позитивом і негативом
наскільки кожен і є здатен.

“ПРАВО ВЛАСНОСТІ”
Усі нещастя-біди у людини
є на цій еволюції драбині,
бо й у розвитку вона
є теж не менш дурна.

Тут лиш ми скажемо вам,
що вона є власником на все
у своїм дурному-глупому умі
і цим тішить діями себе.

Творець назвав дитиною своєю
по образу на нього схожою,
та подобу в діях вона сама
виросчувати покликана.

Так, дорости умом свідомим,
бо все живе на Землі і у Всесвіті
по образу життя на Нього схоже,
хоча і інше теж розвивається-росте.

Розвивається в життях і в житті
не більше і не менше у проміжку цім,
який ми назвали життям одним,
де людина стає монстром отаким.

Тому, коли людська особина
думає, говорить і так діє,
прирівнюючи усе навкруг

і без надлишкових напруг
готує папірці в реєстр,
як право власності її
на землю, воду, надра,
то мабуть і вона сама
теж є власність чиясь,
бо узалежненість велика є
і цим виявляє її рабський стан
в суспільстві і природі.

Ми не є власником взагалі,
бо навіть у будь якому творі,
ми є лиш співтворці.
Коли є поміж нас й такі,
які говорять публічно
про право власності,
то і цим є далекі від суті,
бо мають право жити і творити,
та і тут є часто неПРАВдивими,
бо зганьбили гідність чоловіка,
забувши про покликання своє
на цю планету життям оцим
і в цьому тілі при умі і Душі,
дорісши у розвитку своїм
до означеного стану людини.

Не може людина просто так
мінати енергії життя, задатки ума
на пісок, повітря, частину неба,
оголошуючи власником себе,
як і на дерева, тварин, жінку, чи дітей,
бо саме діями такими вона
стверджує своє походження від звіра,
а в людській подобі іде ще й далі –
оформляючи юридично так звані права.

То скільки такі дії несуть зла
у взаємини з природою, з людьми
саме у найближчому оточенні,
яке фактично допомагає йому
умом і Душею розвиватися й рости
в забезпеченні всім необхідним.

То так ми можемо сказати
тут і тепер за багатьох
отакій приклад в повчанні,
що ми і оточуючі по факту
є найперші вороги,
коли власником себе возомним...
То чи вчимося жити ми
при житті в подобі отакій?

Один носить папірці
про власність і права,
та все ж їх значимість і кількість
із часом міняє саме життя.

Навіть стан душі
мінється щомиті,
бо нічого у цім світі
сталого і вічного нема,
коли говоримо ми
про дії і предмети.

То чого ми власники такі,
які на процедурі і ідеології такі
рвуть усе життя на шматки,
нехтуючи життям святим,
хоча ні одна дія наша, річ
не є нашою в цю мить,
бо участь в творенні їх
брали енергії невідомі
і наші нам близькі,
сестри і брати...

Чи то дощик, повітря, земля, сонце
так спільно, злагоджено і гуртом
наповнили закрома зерном...
Але хто про них згадає,
хто подякує у радості,
за впевненість на рік,
що ми матимемо хліб на рік...

Та людина із ума
заявляє перед усіма,
що то все з її труда
і йому одному й належить...
Бо вона на це має право...

О, скільки дурості такої є
у відносинах між людьми...
А ми усі такі сердиті, злі...
То як тоді до нас позитив заїде,
чи те щастя-радість у життя зазирне,
коли все тіло й ум
у ненависті і злості
не бажаємо ділитися ні з ким,
або дати, подарувати
при надлишку таким...

Ні, тільки обміняти, чи продати...,
То саме так у нас при житті
починає жадібність виростати,
а там і заздрість за «сестрою» підійде
і цим ми множимо негатив,
втрачаючи у діях подобу богів.

Бо коли ми спіткнемося у діях,
чи помилку зробимо якусь,
то тут осуд нас накриє
від тих, хто є найближчим,
або у злорадстві іще
добавить якісь плітки.

Ось в такий момент ми всі
встаємо на дибки у ненависті і злі,
бо ми їх «годували, доглядали,
прополювали, леліяли...»,
а у відповідь війна немилосердна.

Ось так стають люди ворогами
з тими надуманими правами...
А хто ж вам дав енергії здоров'я
і ті енергії ума і знань?
Чим, кому і скільки ми
платили за можливість
усіх цих «надбань»?

А чи думали ми на дозвіллі,
що одиниці мають фізичну силу,
що одиниці мають мудрість в діях,
та й чого у різності такій всі
проживають вік однаковий?

Чого нематеріалізована доброта,
чи її сестра у злі
є в людей різних
незалежно від кількості грошей,
чи статусів публічних?

Чого нас плач рве,
коли ми щось загубимо,
чи бідкаємося від втрат?
Можливо у житті воно
до тих енергіями пішло,
хто в умиротворенні своїм
прийняти готовий їх.

Чого у нас докори сумління мовчать,
коли у когось крадуть на наших очах;
коли байдужість є в умі
при спогляданні чужої біди...?

Та ж дії ці так подібними є
і на наші так подібні...
То спитаймо кожен себе:
чиї ми творіння,
кому служимо ми
і де наша доброта засохла,
та і любові вже нема
між людьми двома?

Власність корінням вироста
із жорстокості, гордині, зла,
та така людина живе в страху,
бажаючи й далі мати все у всьому,
та ще й для наступних поколінь,
збираючи силою, обманом це,
щоб потім енергії для життя

витрачати на безсонні ночі,
на погамування страху,
що хтось, чи десть уже краде наше...

В такому стані вона
духовно не росте,
бо у цьому житті деградує уже
тіло, ум і Душа.

Мудрість віків і саме життя вчить,
що людина умом і тілом вкупі
не здатна мати все і у всьому
у тій змагальності, боротьбі,
задля бажання кимось, чимось володіти...

Так це ж абсурд, коли людина отака
своїм умом, поведінкою своєю
не є відповідальна перед всіма,
бо себе, можливостей своїх не знає
у боротьбі за все...

Це не є покликанням духовним,
і потребою природи не є,
хоча у своїй масі пристрасною є,
тому й спокою тілу такий ум не дає.

Мабуть служимо сатані...
«Хороша» думка в нашому умі...
Та ні, щось обізветься у Душі...
та для чого такі думки...
ТО, ХТО МИ ТАКІ У СУТІ?

Лиш відчуття задоволення і щастя,
чи закоханості стан
говорить всім і нам,
що ми рівні богам.

Тоді нам, як і богам
право власності не треба
на все навкруги,
бо ці якості неоціненні завжди.

Знаймо люди всі,
що ми створенні у житті,
щоб і жити в радості,
бо то не життя,
коли маєш права,
а сам у діях
безвідповідальним є,
або трудишся у поті чола,
виживаючи в помилках.

Коли гординя нас лоскоче,
коли гроші й статки у житті
не дають спокою день при дні,
або від заздрощів ми сліпі,

чи брехня, кража, вбивство
возносить ум у стан надбогів,
то, як свідчить практика –
земля горить під таким,
та так зримо і потужно,
що у вогні, як і в житті
не залишиться й рідні.
ЦЕ КІНЕЦЬ ЦИВІЛІЗАЦІЇ!

НІ! То спробуймо усі
щось на хороше змінити у собі
і не шукаймо оправдань
обманам, гордині, злу,
і не закриваймо Душі від Творця,
і хай такі «права»
не будуть у взаєминах,
бо ми у цьому ланцюгу життя
так одне одному необхідні –
ми для когось і хтось для нас,
утримуючи спільно шальку рівноваг
між свідомими уже
і тими, хто до усвідомлення йде,
що жити нам потрібно всім
в гармонії собою,
то так і зі Всесвітом Душою,
бо це і є той біочіп
в якому наша доля життя лежить.

Бережімо чистоту її,
самі створюймо умови,
бо вони є ті основи,
щоб у радості жить.

Не буває чоловіка на Землі
позбавленого щастя і любові,
але досить часто у житті
у виборах методів своїх
ми забуваємо досвід, мудрість,
умиротвореність і істинну любов,
віддаючись меті умом,
виходячи з отриманих рівноваг
до відчуттів тягарів,
які і наймення мають:
право власності
у взаємовідносинах людських.
Ми не є власниками,
ними і не були,
то навчаймося в спільноті
бути мудрими і добрими.

ІЗ ДВОХ РЯДКІВ ДО ВІРШІВ

Поменшало рядків від поетів,
та і відгуків від читачів.
Мабуть, інстинкт природи
попросив усіх на огороди.

Молодість є завжди
і собою життя веселить,
та доживають старості ті,
хто прислухається мудрості.

У житті будь яке творіння
дає відчуття задоволення,
а це ж енергії щастя-радості,
які покращують на краще
всі умови нашого життя...

Не кожен ворогом є,
хто тебе прилюдно обізва
і не кожен є другом вже,
якщо на захист постав.
Тому з випадку одного
не роби висновку головного
і, тим паче, краще помовчи,
бо тобі невідомі є причини
їх дій таких
в ситуаціях з боротьби.
Сиди і поміркуй.
Послухай інших
і за урок візьми
тему розмови
в якій «героєм» став.

Отця-Творця-святого Духа
благослови щоденно і в ночі,
що іще живий
і за радість у собі!!!

Дозволь Отець-Творець-святий Дух
з радістю приступити
до праці у цьому дні
з усіх можливих сил,
щоб наша участь в ній
задоволення несла
для ума й душі
і в тій тілесній легкоті.

Слава Творцю Духа святого
Всесвіту і життя земного
і віряю повністю себе
у довірі і любові до Тебе!

Благодарую Тобі, Творець
і Розуму Твоєму
з Духа святого
і всього життя земного!!!

Ось таку молитву повсякчас творімо,
коли ми в стані щастя-радості є
у найменшому задоволенні собою
при творінні дій, слів, думок позитиву,

тоді не буде на планеті війн,
а в нас не буде страху і зла,
бо ми є повними любові і добра.

Багато є таких, що бачать, чують.
Багато сьогодні є таких,
які читають багато вже,
та чи означає все оце,
що вони істину життя знають?
Тому навчаймось сестри і брати
чути серцем самі у собі
Отця-Творця-святого Духа –
цього джерела єдиного
БОГа-Життя завжди,
який радістю відгукнеться.
Тому такі знання і дії є основа,
яка істиною зветься.

Життя ж іде,
нібито, вода тече,
та обривається бува,
неначе нитка гнила.
Хоча крапель-життів
так багато у ріці,
та смерть, чи біда одна,
то є помилка мала.
Велика помилка-біда,
коли усі і планета вся
без святого Духа у собі
і є кінцева помилка та.

Обманув, украв,
то у злі возрадів,
а для Душі
кайдани надів.

Слава Творцю
зверху і внизу,
спереді і ззаді,
то ми цьому і раді,
що славословіння такі
посилати іще здатні!

Слава Творцю Духа святого
і всього життя цього!!!

Благодаруємо усім і вся,
хто в позитиві долучився
віншувати сподвижника Творця
діями хорошими
у цей день пам'яті
Миколи Чудотворця.

Творити..., то творімо,
щоб з того радість мати,
якою позитив у простір посилати,

бо саме він змінює на краще
усе земне життя наше.

Будь яке творіння у житті
відчуття задоволення дає,
а це енергії радості-щастя,
які роки життя продовжують.

ПСУС

Ісус Йовше при житті
не був цар, не був господь
і, тим більше, всесущим Богом
для людської спільноти,
бо царів і господ на Землі
було і є, хоч греблю ними гати.

Він був і є Христосом у місії своїй,
у творінні якостей Духовних –
і цим сказане для всіх усе
про життя Його земне,
бо Він хотів змінити
мислення й діла людські
у їх повсякденній поведінці.

Ісус Христос не є господь,
який возсів на трон сьогодні і тоді
у своїй гордині, чи возвеличенні.
Для тих, хто діє і говорить так,
то вони сьогодні і в часи ті
служили і служать сатані.

Він просив любити всіх
і славословити Творця,
бо і Він є духовна складова
цих енергій святого Духа.

То приймаймо Його, як сина БОГа,
то славословімо, як посланця Творця
і всім єством приймімо, як вчителя вчителів,
який усім життям своїм велів
кожному іти в лоно святого Духа
поступами тими, якими сам ходив.

ВОЛЯ

С - ВО - БОДА – з волею бодатися
і її «дали» політики для всіх,
а от ВОЛЯ – це є гідність, честь
і кожному із нас її дає Творець.

Ось така підміна розуміння
у цих двох словах:
перше кличе до боротьби,
а друге запрошує вчитися
і гідно з любов'ю до Творця,
як і до людей, із чистим серцем йти.

ВАДИ

Об-ра-за є направлена дія БОГа
на зовні, на людей, на богів
і вона є хворобою ума, хоча
саме для нього і ним проявлена.

О-бида – це крик Душі і Тіла,
бо енергія ця плоха в нас осіла.
Ми її «творці», чи ми її прийняли,
а вона нам пряма підказка,
що щось терміново маємо змінити у собі.

Ось тому ці вади обі
так кругом шкідливі,
тому зразу ж їх питаймо,
що ж сказати бажають нам вони
і за образу подякуймо Творцю,
як і прощення даймо носію,
а в обиді розв'яжім урок...

Тоді і так навчимося ми
керувати такими вадами
і відкриємося Суццю
для щастя й радості.

НАШІ ДІЇ

Все ж дії наші у житті
визначають його зміст і суть,
бо вони собою лишають слід
в пам'яті людській,
то так і джерело родове
позитивних дій від нас жде.

А більшість з нас є у суєті
і навчені суспільством ми:
вибирати із зла зло те,
яке найменшим є.

Тому Суций нам постійно шле
для навчання і випробувань
проблеми різні і болі тіла,
бо лиш так Він може вчити ум
мудрості і свідомим бути.

Здається, все єство в злобі.
Так, про це нам і свідчить
відсутність спокою на Душі
і ті болі в тілі, чи хвороби у сім'ї.

Природу не обманеш,
бо тіло енергіями з нею
споріднене життєво,
а наші умоналаштування всі
є лиш звук з пустоти
і не торкаються струн Душі.

Нема спокою на Душі,
то і діла шкереберть усі.
А вчитися в неї жити,
зізнаймося , що не вміємо ми,
бо навіть мови не сприймаємо її.

Та й наш ум не знає мови тіла,
не чує він і прохань Душі,
бо він, ніби то, хазяїн у житті
за всім бігає бажаннями у суєті.

Ці бажання зводяться в одне —
ми хочемо самі в собі і навколо
бути князем-господом у житті,
бути вище за інших всіх,
мати все в себе за будь яких умов,
а це до страждань веде,
подвоюючи зло в господ,
бо саме злих і боїться народ.

Чого ж ми діємо отак в страху?,
бо ми насичені господством у собі
і претендентами є тому,
хто сьогодні возсiдає на трону.

Однак, щоб бути мудрим в діях,
то ум слугою має тілу бути,
а для цього нам усім
потрібно любові вчитись
і водночасі очищуватися нею
думками, словами і ділами.

Це є умова для звільнення від страху
і для відкриття всього єства для мудрості і розуму.
Тому чоловік в такому стані
починає бачити проявлену істину,
як і прийняття всього у взаємозв'язку
і ми відчуваємо душевний спокій, благодать,
в готовності любов пізнати і прийняти.

Тоді й відкриється єство
і засвітиться веселкою тіло
у цім життєвім танці,
де ми у кожній дії є творцями.

ПЕРЕХІД

Коли наближаються дні
тіло залишити Душі.
то так ще хочеться пожити в літі
і з подяками політати у висоті.

То знаймо люди, знаймо всі,
що це свiдчить нам при житті,
що ми гідно прожили,
а Душа на цьому позитиві
полетить у близький вирій,

щоб чим скорше повернутися в рід,
у нове життя щасливе.

Бо саме так завжди
стяжаються якості родові,
а нащадків прийме БОГ
у радості для всіх.

СТАРІСТЬ

Ми маємо знати всі,
що ті відчуття незатребуваності
і бідності, немочі тієї у собі
старі люди несуть у просторах всі
на держави, на дітей, онуків у злі
і ця енергія негативу завжди
залишається й після смерті,
а збирачами її були все таки живі.

Тому просимо усіх на Землі:
створюймо умови таким людям,
чи підтримаймо те заняття для душі,
аби вони відчували себе рівними,
а ми трошки підіграли,
як дитині інколи,
знаючи про те,
що незадоволення їх і те зло,
яке хоча би в думці зросло
буде на всю сім'ю впливати.

То спитаймо себе самі,
чи потрібний такий негатив у сім'ї,
який однозначно несе
шкоду в джерело родове
і у взаємини такі
в цьому невеликому гурті.

Знаймо також і те, що енергія зла
коли не коли виростатиме і в нас,
а ми по «правилах» неписаних,
в яких силу у суспільстві,
образу, чи зневагу ми
скеруємо на немічних старих.

Навіть думка зла
про батьків стареньких
народила-відновила оте зло,
що сиділо в нас давно,
або з дитинства носили його ми,
чи то отримали цей «вантаж»
від прадіда-бабусі з Душею їх
і носили у собі, не знаючи притьмом –
чого ж ми невезучі у житті,
чого життя важке таке?

Та саме вантажі минулі
так міцно сидять у нас,

висмоктуючи знання і сили,
а ума як не було, то так і нема,
що очищуватися нам пора
добродіяннями малими,
а там появляться можливості
і великі творити нам,
очищуючи себе
й джерело родове.

Знаймо люди, знаймо всі,
що наявність думок злих
є свідченням прямим,
що нам очищуватися потрібно
поки живі, поки не пізно,
бо саме вони, хоч і не сказані,
є напоминанням нам, живим,
що уроки-завдання такі
ми маємо вирішувати усі
ще у цьому житті,
не лишаючи в сім'ї.

ЛЮБОВ ВІЧНА

Чи ж ми любов спізнали, люди?
Так, закоханість, кохання всім
ці чуття любові додають,
хоча і звичайний секс
відчуттями підносить до небес...,
та чи ми прийняли в себе,
у свої думки, слова і дії
ту любов святу й велику,
бо та радість і та любов
не накопуються у ями,
а все далі й далі життями
залишаються між нами.

СЛОВА

Слова, слова..., які родяться в думках,
а потім є основою творіння у ділах,
бо вони й були і є началом світу,
началом житейської чистоти,
а ми і далі обумовлюємо світ ними,
оточуючі нас предмети і факти такі,
які обездушені, або є живими...

То подивімося тепер на мову –
чи відображає вона суть
тим звуком сакральності святої,
який із джерел родових
духовністю струменить...

Тому то така значимість слів,
то такі і наші дії, і все життя.
Такі вони і в карманичів держав,
які сьогодні правителями не є,
бо живуть неправильно й самі
і про справедливість не дбають

серед підданих своїх...

Тому ці вожді-князі є лиш керівники
і керують, водять стадо людське,
худобу цю безрогу і двоногу
так, як цього їм замане...

Ось чого керівники людей
від старост до президентів
у помислах корисливості і вигод
лиш своїх особистих, для «смотрящих»,
як і для тих, хто за-кони пише
об'єдналися методами і схемами
для маніпулювання цим бидлом,
«виращуючи» в людських умах страх,
ті бажання з сил усіх для вигод,
щоб хитрощами і злом
його в покорі тримати
і розпоряджатися трудягами,
їх дітьми, батьками, майном
в діях і життями так,
ніби, це лиш плювок через зуби.

Вони би по суті й змісту мали бути
слугами у Творця і для людей,
як те елітне зерня серед спільноти,
щоби всі могли джерела наповнювати
тим позитивом чеснот і чистоти,
та й вони би в устремлінні
духовно до цього зросли.

Тож будьмо в бдінні завжди
і добираймо слова для розмови,
а там і ділами зростаймо чистими,
поступово очищуючись каяттями
і прощеннями чистими, від Душі,
то і світ наповниться хорошими ділами.

Лиш правда у собі, лиш правота у дії
і породить добрі дії, відновить любов у чистоті,
то лиш діями такими кожен усвідомить
нагальну потребу до зміни
себе в собі і у діях чистоти.

Знаймо люди, знаймо всі,
що іще багато є у цім світі
любові і байдужості, зла і доброти,
бо у кожному прояві їх побачимо ми
ці якості змішані, бо вся суть в тому,
що кожен бачить по можливості своїй.

Мало з нас прийме й ці слова,
їх суть й зміст у себе,
допоки Духом не зросте,
а до цього буде сприймати,
у цих словах, як щось лихе, плохе,

яке мішає успішно жити...

Та реальність показує уже,
що все людство хворим є:
у того хребет, бо не втримав хрест;
у того кішківник, бо жити за дітей звик;
у того печінка роздута, бо у нас гнів засів;
у того Душа болить, бо втомився носить
родові і свої помилки, бо не бажав їх вчить...

Тому знаймо всі, що проблеми, негаразди,
як і страждання й болі у житті
лиш для того приходять в тіло й ум,
щоб навчалися краще жити ми
незалежно від статусів, грошей,
від святості і простоти людей...

ДВА СЛОВА

Ці два слова тим «знавцям»,
які декламують заповзято так Петра,
та Душі їх далеко і давно в гязі,
а слова, то бульбашки в болотяній трясовині –
здаля, нібито й про життя,
а якщо так близьенько біля них,
то чогось неприємно смердить
від тих слів надуманих,
коли почути їх суть і зміст.

Вони не є вожді
і правителів не буде з них,
бо то є ті звичайні вівці
у тій політичній шкірці,
в якій осмерділися умом,
бо їх слова не в'яжуться з ділом.

Яка мова може бути
про нову новітню освіту,
яке просвітлення вона несе
дітям і тим, хто дітей
взявся вести у світ суєти цей.

Держави не дадуть ніколи
змінювати політику програм,
знаючи, що вони є основа
збереження наступності ідей,
які напрацьовані тисячоліттями.

Мінятимуться імена,
та школа збереже
структуру і уклад,
щоби бидлом керувать.

Тому проблеми не в держав,
а від тих, хто істину пізнав,
хто зрозумів життєві істини,
кому відкрились механізми їх

у підготовці бовдурів таких,
яких зламували духовно на корні,
виховуючи лиш рабів,
а кого не зламали,
то працювати давали
підконтрольно, чи шантажем,
або для втіхи его...

Ось так і міцніла
всесвітня гідра,
яка й підготувала ґрунт,
князю світу із команди,
щоб керувати на планеті самим,
винищуючи тих,
хто зв'язок зі Всесвітом мав,
бо і для князя таїни не було,
що у Всесвіті паралельно діють
енергетичне добро і зло.

Тому перевага в моці
і підкріплювала надію таким,
щоб керувати вічно бидлом,
зробивши умови всі
для збереження життя кагала —
і на жаль це стало.

Сьогодні мало є тих,
кого можна назвати святим,
чи вчителем духовним,
бо немає фізичних носіїв
тих енергетичних Душ,
які вільно мали би доступ
до позитивних Знань
і щоби самі були носіями
цієї духовної чистоти,
щоб осередки-школи готували
на планеті всій.

ШКОЛА, ЧИ ХРАМ СЛОВА

Не може школа
дітей людських
любити навчити...
То для чого вона?

А сім'я, родина, рід
уже не перше покоління
відсторонене від джерел родових,
та і дороги туди не знайде,
бо брехливе, заздрісне і зле...

То чого вони навчать,
коли самі не можуть знать,
як духовні енергії родові
із життя в життя вирощувати.

Школа зайнятість дає

тим умам дитячим
і є напичкувачем інформацій,
зкладаючи в дії страх
ідеологіями різними,
які відірвані від великого Життя,
бо вони проповідують той стиль,
який корисливі політики снують,
обумовлюючи так свій путь
і, оголошуючи всім,
норми поведінки ті,
які виходять уже за коло
руху природи на Землі,
назвавши за-кон-а-ми їх
і кон-ститу-ці-я-ми
для лобурів таких,
називаючи відкрито дармоїдами,
шукаючи способів, чи грип,
щоб зменшити споживачів.

Школа шкоду плодить,
бо не розвиває Дух,
та і не навчає
ЖИТТЯ основам.

Так, є далекість від освіти,
бо просвітленими є ті,
кому відкрився Розум світовий.
А ті, які до школи ходять,
то їх держави уже водять –
Мойсей же ж бо навчив.

Так, далеко, далеко
сьогодні школа від освіти,
яка би мала по суті
храмом слова бути
для розвитку ума,
щоб свідомо діти йшли
по тому протореному путі,
на який виводить Душа у житті.

Щоб вони в гармонії жили
з природою і людьми,
щоб вміли створювати умови,
де би всі у радості були...

та визнаймо за факт,
що грамотіїв багато,
а розумних малувато.
Тому то на освітній ниві,
як і в кожній людській дії
вилізає, як той змії,
наш, людський негатив,
де лиш одні проблеми,
бо за лозунгами й законами завжди є
далекі від суті й змісту ті слова і дії,
що прислужують пастухам:

все поділяй,
але собі найбільше забирай,
а для бидла кидай кістку голу,
то в суматосі такий
син на батька постане
і тому їх скоро не буде,
бо і попи з амвона
часто читають слова пророка
про кінець світу для них,
та і по факту уже давно
відійшли від джерел
духовних родових
зневірівшись у всьому,
голови опустивши долу,
уже готові у байдужості
на те заклання іти.

То де ж Істина
і чому ми
такі далекі є від неї?
Даймо відповідь тепер,
хоча би собі...

Та не знають люди...
А чого ж їх усіх
аж по сімнадцять років
навчають ті вчителі?

То чому вас у школі
безсоромно називають
тими вчителями,
а не державними педалями
того механізму відносин,
де не готують спеців,
а звичайних дурнів,
чи тими педагогами,
що займаються демагогією
і вводять дитячі уми
сатанинськими манівцями тими,
де гублять із Сущим зв'язки.

Так, є одиниці-вчителі
і так було споконвіків.
Так, є вчителі,
які навчають жити.

То все таки ми
готові й далі йти
«німі і голі»,
упокорившись еством
цій спільній недолі,
бо долю не зберегли умом.

Сьогодні нема потреби
в такій розтягнутій школі,
та не відродилася й освіта,

хоча в державі вони обидві
знаходяться в сирітстві,
а фактично готує ґрунт
для пошуковців істини,
для тих, хто у пошуках є,
шукаючи в собі себе.

СПІШКА

Ми чогось спішимо у житті
самі не знаючи того – куди?
Навіть за своє життя
ми надивилися на прискорення
і тому чудно так,
що біжимо,
ніби то з переляку,
не знаючи для чого і по що.

Та все ж спитавши будь кого,
то відповідь отримаємо
ніби від життя, природи, людей,
часто виснажуючи і себе
бажаємо від всього собі взяти
що побільше і чим скоріше
в компанії з кимось і навіть на літаку,
аби усе, усе зібрати до себе.

Все спішимо, але не живемо,
бо спокою і мудрості нема

КОЛЬОРИ

Чого ми пишемо в календарі
червоним кольором дні,
які є сумні завжди
по суті й змісту,
та це й у пам'яті несе
подіями минувшини?

Чи то там бездія наша,
чи то катування, вбивства,
так пригнічує людину
і психіку її,
порушуючи природний стан
бо, нібито, кров пролилася в цифри ці,
життя покинувши,
а інші дні в чорні кольори,
ніби символ смутку і жури
і життєвої темноти.

Хоча завжди колір жовтий
давав змогу людям потерпіти
і був кольором надій і устремлінь,
та у ньому й сонце бриніло,
яке собою світло і тепло несло.

То чого ж тоді ми
у ці шість днів тижня

є творцями життя все таки
в просторі і того всього
так необхідного для нього?

Тому писали би кольором зелені,
як свідчення життя й спорідненості,
чи кольором фіолетовим тим,
що кличе нас до небес єством усім.

Пишемо ж для того ми,
щоби знали люди всі,
що кольори теж по собі
впливають на дії наші,
на наш психічний стан,
бо мають здатність пригнічувати,
або до дерзань кликати.

СТРАХ

В основі дій людини
в усі віки був страх –
спочатку від природи,
а далі функції ці
суспільні ідеології взяли,
придумані для людей людьми,
які й вирощували таких,
які сьогодні мають характеристики ті
і є вождями народів,
подібні Гітлеру і їже.

Страх плодить злих
у всіх проявах негативних.
Він цим закриває
духовні центри наші,
або ми самі,
нашими умами і руками.

Тільки знаючі і гідні
мають силу і любов,
щоб взаємини творити
вільні і добросусідські.

Де сила духу у сім'ї, родині,
чи то у нації, народу є,
то покорити їх не зможе
ні один тиран,
або й той кагал.

Тут і висновок напрошується сам,
що для гідного життя
у радості і волі нам
вирощувати усім слід
ці якості Духа чудові.

Кожна людина здатна є,
хоча би у малості своїй
діяти свідомо і з любові,

то ці енергії святі,
здатні забезпечити їх,
народ, планету від війн
від руйнації і загибелі.

ВІДПОВІДЬ

Ми цю відповідь публічну
даємо тим читачам,
хто приватно, чи відкрито
докоряє, чи лякає нас
на той текст Гімну нового
для нації і народу,
який можливості ще має
відкинути мракобісся релігійне
і те підлабузництво політичне,
бо у нього є усе, щоби бути
вільним і миротворчим центром
у Європі і на планеті.

У нас є мізки,
є й ум свідомий
і Душа на місці
у цій турботі про природу
і про всю людську спільноту,
як і своє місце на планеті,
що пора вже зрозуміти всім,
бо лиш добротою ми здатні
себе змінити й світ,
а не кликати, ніби з переляку
"душу й тіло положити",
викрикуючи із за спин,
що навколо лиш "вороги",
то хто ми є уже тоді?

Не треба звати іудам
націю-народ на смерть
у ненависті і злі своїм,
у цих покличах політиків нікчемних,
які не є патриціями дбайливими
і не є творцями благ для всіх.

То чи ж для життя ми співаємо цей гімн?
На похоронах, на весіллях
музика, слова і спів різні...
А якщо ми хочемо жити,
хочемо життя кращого для дітей,
то маємо уже міняти гімн тепер,
а цей лишити спомином лиш
у цій епосі відродження істини...

Одинакових нема,
але тримаймося свого
джерела духовного
до якого люди, земля, вода,
повітря, надра й ліс
позитив і умиротворення ніс.

А тепер прийшла пора
відновити якості ці
кожному у собі,
щоб кожен і всі
тепер і тут
зручно й вільно в діях
почувалися маленькі і старі.

ТРОЯ. КІНЬ
Не можна нам
з Душею писати,
коли єство усе
гнівливе, зле...

У такому стані воно стогне
і аж до сліз Душу рве,
та свідомий ум каже,
щоб не слав людям із себе
в такі моменти розпачу і зла
ні єдиного слова позитиву.

Бо лиш наш плач,
як Єремії воання,
чи то крокодила розпач,
які бажають із безсилля
для вираження себе
викинути для всіх і вся
те зло, що Душу й ум рве.

Не можна станом негативним
посилати слова із позитивом,
бо звук все ж сильніший
і енергетично із словами одними
коня троянського пошле.

ПОМЕР... НІ, КОМА
Помер для публіки
і пішов у себе дослідник великий,
прозаїк, поет і знавець,
який досліджував роками
духовність і суть людини
з її можливостями і з потреб
у вивченні людських взаємин, себе
і оточуюче середовище.

Ці творчі доробки в книгах
є пізнавального спрямування
і написані для усвідомлення
і розуміння себе, суспільства і природи,
для полегшення свого життя кожним.
Написанню книг митцем
присвячено біля семи років
у тій піднесеності духа
і тій радості щодня.

Так, ми жили,
жили для місії своєї,
бо це не поет помер,
то була лиш кома
за якою продовження є
головного, чи другорядного речення,
а можливо і життя іже,
яке далі у світі несе
нові рядки істини,
що все таки чистотою б'є,
чим у докорах сумління
заставля змінювати себе
в розумінні Душі.

ЩО ПОЗАДУ

О, Боже, Боже!
Для чого ми живемо
у цім житті і за життя,
не бачачи того сліда,
який лишає по собі
кожна Душа.

Лиш бачимо матеріальну ту дещицю
і ту оточуючу помічницю
в минулих днях і роках,
що можливостями лиш була
в організації умов життя,
в якому плодимо багато зла
і так мало любові і доброти,
тому й не дивним є,
що умови у ньому ми
із дня у день за роки,
ніби то, і не змінюємо.

ЛІТО

Як і що писати нам
про літо це прекрасне...?
Бо найкраще бачити його,
чути, відчувати з усього
у цьому ароматі трави,
коли у суцвіттях-квіточках,
то так і в скошеній траві...

Така її місія життя,
така жертвність її буття,
бо, навіть, зрізана вона
несе в покосах аромат,
то так і сіно молоде
собою духмяність несе,
хоча і різні запахи її
при самому кінці,
та так легенько наповнює світ
благими пахощами,
лишаючи по собі слід,
особливо людям, нам,
коли ми на чужині

згадуємо рідний край.

ДЖЕРЕЛА

Пий, їж, застосовуй те,
що навкруги тебе росте,
бо саме воно призначене
самим Сущим нам,
щоб ми усі у цім гурті
енергетично росли
і міцними духом були.

Воно і буде позитивним
для тіла, ума і Душі,
бо тут Бог леліав
ті умови нам,
щоб ми у радості росли
і цим для Всесвіту
духовні якості берегли.

Так є, було і буде,
а при духовній чистоті,
то і ми у моменти важкі
будемо поміч шукати
у цьому родовому джерелі.

Та і в радості життя
ми біля родового джерела,
ніби та трава стеблом,
є густою і насиченою,
а ми умом і Душею теж
собі подібних радуємо,
бо і їм даруємо усім
ці доступні нам
перлини якостей духовних.

Знаймо люди, знаймо всі,
що продовжити життя на Землі
будуть здатні лише ті,
хто тепер свідомим є
у збереженні чистого джерела,
бо у ньому для чоловіка
у цім тілі, умі і Душі
є та енергія живильна,
яка освячена Творцем.

КРАПЛЯ

І краплі, ніби, однакові,
що сестри близняшки,
та впавши в озерце своє,
показали різність:
одна впала посередині,
пославши вітання
у маленькій хвилі
по всіх напрямках
в очерети і до бережків,
а інша булькою накрилась,

при самому бережку,
посилаючи з кольорів
різнокольорові корали
на потіху-радість всім.

Та та, яка
на краю водойми впала,
летючи з висоти,
і так щедро вмила
травинку струнку,
продовжуючи життєву долю,
скотившись по стеблу,
зібралася в краплину нову
у пазусі красеня листка.

Та й тут її прийняла
з радістю земля,
зустрівши з ріднею всією
у тій малечі малій,
бо то були пісчинки лиш,
а тут і корінець молодий
лагідно крізь капельку ліг,
лишаючись чистотою
і трошечки її ковтнув,
понісши вгору
тій фіалці довгоногій,
яка приязно кивала
кольором небес із висоти,
ніби, запрошувала на гостини
цієї літньої пори
у невідомі мандри.

Та чогось на місці стояла,
бо другої ноги не мала,
тому й нездатна ходити,
а лиш до себе кличе –
то краплю, то бджолу
на той літа празник
Творця святого Духа
і всецілого життя,
який названо Зеленим,
як звіт у Всесвіт,
як радість тут, на Землі,
бо це і свідчить,
що при житті
кожен із нас здатний
творити доброту і радість,
де би ми не були
і незалежно від іпостасі.

Приємно було і горобцю,
який жагу погамував
з частини краплини
і цим новини взнав,
а потім усім розповідав
таємниці ті,

які крапелька маленька,
теж бажала розповісти усім
про чудернацькі світи,
які бачила з висоти,
коли була у хмаринці,
а тепер і тут зустріла
різних друзів милих.

ЧОЛОВІК

Чоловіком є у житті є той,
хто відчув, пізнав у собі
чуття потреби тут і завжди
цю потребу ним бути.

Та є й такі, які у житті
всі зусилля тіла і ума
направляють на те,
щоб мати вплив на інших –
і в цьому їх устремління і мета,
яка є часто здійснення,
але це є їх статус і форма,
які далекими є від змісту й суті.

Такі відчуття особливості себе
часто до деградації Душі веде,
бо вони мають багато надуманих «прав»,
а ті, які за такими йдуть,
та й усім навкруги про це вторять,
то це його умом підносить
у зверх можливостях його
і він у бажанні подобатись,
вміло грає роль таку.

Такий стан задовільняє его
і від цього він на більше здібний,
бо про це говорять і прихильники його,
чи ті, хто поряд лицемірами є,
та шкоду життю і Душі
вони так роблять лиш собі,
сім'ї, роду, родині –
та це проявиться пізніш.

Прийде розуміння пустоти
і фальшивості устремлінь,
і той жаль за енергетичний спад,
бо лиш тоді такі, чи нащадок новий,
зрозумівши помилковість дій
відчує потребу для очищення,
відчує потребу чоловіком бути,
відчуваючи водночасі духовний ріст
і ту легкоту в приємності,
зрозумівши усім єством своїм
своє покликання, свій путь
і те місце своє у багатолікості життя.

ПЛИН ЖИТТЯ

ЗА ПОЧУТТЯ НЕ ВИБАЧАЮТЬСЯ

Чуття благодаті навкруги
з тієї радості у собі,
як і почуття закоханих,
чи то в стані подяки за дари,
чи за вміння жити
у гармонії взаємин
зі всіма навкруги,
то саме енергії такі
насичують позитивом
нас і простори,
бо і сам Дух святий
у нас і з нами є присутній.

Тому в такому стані
ми здатні всіх любити
і даруємо цю любов незримо,
бо щастя любить тишину
і цим творить добру справу,
та часто й не одну.

Здається і подякувати нікому,
то дякуймо Творцю Духа святого
всього життя земного
і не треба вибачатися
за чуття і почуття,
бо вони чисті і святі,
які лиш торкнулися нас
і всіх, хто був навкруги,
чи то рядом стояв,
посміхаючись, за руку тримав...

То може погляд був
чистим і святим,
що надію дав –
одному на життя,
а іншого ствердив у почуттях,
або радість усмішкою передав
тим поглядом, який з Душі,
щоб ми її іншим несли...
За чуття і почуття не вибачаються,
бо вони Душею принесені
для всіх і вся,
ким наповнена Земля.

Хай возрадіє світ,
бо в цьому його отвіт
за благий стан
і за ту впевненість на роки.

ДВІ ЗАПОВІДІ ДАЮ ВАМ, ЛЮДИ:
ТВОРІТЕ ДОБРОТУ ПОВСЮДИ
І СІМ'Ю, РІД ШАНУЙТЕ,

ТО ШАНСИ МАТИМЕТЕ
НА ЦІМ БІЛІМ СВІТІ
ЖИТИ І ЖИТТЮ РАДІТИ!

e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сайт <http://mikolin.com.ua/>
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності»
і сторінка групи «Філософія життя» на facebook

О Г Л А В К И

ДУХ СВЯТИЙ	2
МОВЧАННЯ	2
БУДІВНИЧІ	3
УМИРОТВОРЕННЯ	3
ВІДЧАЙ	5
ДОБРО І ЗЛО	5
СТРАХ	6
ТЯГАРІ	6
РЕАЛІЗАЦІЯ	7
НЕ ОПУСКАЙМО РУКИ	8
ЩАСТЯ	9
МУДРІСТЬ	9
УМОНАЛАШТУВАННЯ	10
РАДІСТЬ	10
БАЧЕННЯ	11
ДРУГА СТОРОНА	12
ПУТЬ	13
ДОЛЯ	13
ЗДАТНІСТЬ	14
ЧИ ТО ДОЩ	14
ДОЛЯ КНИГ	15
ПРИ ЧИТАННІ	15
ПИСЬМЕННИК	15
МОВА	16
МІЦНІ ДУХОМ	17
ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ	18
ДІЯ-РУХ-ДУХ	19
МІЦЬ СВЯТОГО ДУХА	19
ДАР	22
ВОГОНЬ ВЕЛИКОГО ДНЯ	23
ГАРМОНІЯ	23
ЗМІНА	23
ЗНАК	24
КУДИ	25
СЛІДИ	25
СЛОВО	26
МІСІЯ І МЕСІЯ	27
ДО ОСНОВ ЧИСТОТИ	28
ПОДАРУНОК ТВОРЦЯ	29
ДОБРОТА	31
ТО ДЛЯ ЧОГО ВІЙНИ НАМ?	31
БУТИ ЧОЛОВІКОМ	32
ЧИСТОТА ДУХА У СІМ'Ї	33
«ПРАВО ВЛАСНОСТІ»	34
ІЗ ДВОХ РЯДКІВ ДО ВІРШІВ	39
ІСУС	41
ВОЛЯ	41
ВАДИ	42
ПЕРЕХІД	42
СТАРІСТЬ	42
ЛЮБОВ ВІЧНА	44
ШКОЛА, ЧИ ХРАМ СЛОВА	45
КОЛЬОРИ	48
СТРАХ	49
ВІДПОВІДЬ	49
ТРОЯ. КІНЬ	50
ПОМЕР... НІ, КОМА	51
ЩО ПОЗАДУ	51
ЛІТО	52
ДЖЕРЕЛА	52
КРАПЛІ	53
ЗА ПОЧУТТЯ НЕ ВИБАЧАЮТЬСЯ	54
ДВІ ЗАПОВІДІ	55

nspu@ukr.net - приймальна

117biblioteka@gmail.